

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Όχι καλλιστεία

Η διαδικασία ανάδειξης νέου αρχηγού της Νέας Δημοκρατίας απασχολεί ένα στενό πυρήνα ανθρώπων που ασχολούνται με τα κομματικά, αλλά δεν συγκινεί την ευρύτερη κοινωνία. Το χειρότερο όμως είναι ότι και το μικρό ενδιαφέρον που υπάρχει εστιάζεται στις προσωπικές αντιπαραθέσεις και στα κουτσομπολιά. Η

χώρα χρειάζεται μία μεγάλη κεντροδεξιά αντιπολίτευση που θα μπορέσει να διεκδικήσει την εξουσία, όποτε χρειασθεί. Το ζητούμενο δεν είναι ένα κόμμα που θα εμπλακεί σε μία άμιλλα λαϊκισμού με τη συγκυβέρνηση. Χρειάζεται συνεπώς, στον ελάχιστο χρόνο που απομένει έως ότου ανοίξουν οι κάλπες, να διεξαχθεί μία σο-

βαρή συζήτηση για τις θέσεις των υποψηφίων και του κόμματος για όλα τα μεγάλα ζητήματα. Αν πάλι της διαδοχής εξελιχθεί σε καλλιστεία χωρίς περιεχόμενο, ούτε πολλοί πολίτες θα πάνε να ψηφίσουν ούτε και π. Ν.Δ. Θα μπορέσει να ανοιχθεί πραγματικά στην κοινωνία.

Η ΑΥΓΗ Του Γιώργου Σαββίδην

Άυτός ο ντόρος με προσβάλλει ως Πόντιο

Για να εξηγούμεθα: τους δύο παππούδες μου, τ' αδέλφια τους, τους συγγενείς και φίλους τους και εκαντοντάδες χιλιάδες άνδρες του Πόντου τους εξόντωσαν οι Τούρκοι στα χρόνια του μεγάλου ξεριζωμού. Γλίτωσαν λίγοι και όσοι μπόρεσαν να διαφύγουν στην ΕΣΣΔ, στις ΗΠΑ και άλλες χώρες. Σε καμία άλλη χώρα δεν κυνηγήθηκαν οι Πόντιοι, αντίθετα διακρίθηκαν.

Στην Ελλάδα ήρθαν κυρίως μανάδες, γιαγιάδες, θείες με τα μωρά στην αγκαλιά και στ' άλλο χέρι ένα μεγαλύτερο παιδί. Στη Δραπετσώνα και στο Κερατσίνι, όπου έφτασαν οι δικοί μου μετά από πολλές περιπέτειες, πέρασαν τα πάνδεινα ώσπου να ριζώσουν και να σπκώσουν κεφάλι!

Είναι μια κοινή ποντιακή ιστορία για χιλιάδες ποντιακές ρημαγμένες οικογένειες, που βρήκαν στέγη στις λαϊκές συνοικίες τα Αθήνας, του Πειραιά και της βόρειας Ελλάδας. Μια αιματοβαμμένη ιστορία...

Στον άκαρο καυγά για εθνοκάθαρση ή γενοκτονία δεν χωράω, όταν έχω το όνομα το σφαγιμένου παππού μου από τούρκικα χέρια. Τα χέρια μου ζεματάνε ακόμη από τα καυτά δάκρυα του πατέρα και της μάνας μου για τους παππούδες μου. Άλλα π μνήμη μου είναι γεμάτη και από ιστορίες της γιαγιάς μου Αφροδίτης για την καλοσύνη των απλών Τουρκοπόντιων γειτόνων τους. Δεν μου ενστάλαξε το μήσος στην καρδιά μη γιαγιά μου.

Το Ολοκαύτωμα είναι μια αλλιώτικη εγκληματική αιματηρή ιστορία. Οι αιμοβόροι Ναζιστές κυνήγησαν κάθε Εβραίο και Εβραία. Κάθε Εβραιόπουλο. Σ' όλα τα μίκη και πλάτη της γης. Επιδίωκαν την πλήρη γενοκτονία τους. Για πολλά χρόνια, μ' όλα τα απάνθρωπα μέσα. Δύσκολα θα βρεθούν αρκετοί Πόντιοι σήμερα που θα διαφωνούν με τον όρο γενοκτονία για τον αφανισμό των Ποντίων, που ψήφισε το ελληνικό Κοι-

νοβούλιο και αποδέχεται ο Σύριζα. Σε επιστημονικό πεδίο, ο διάλογος για διάκριση των όρων εθνοκάθαρση ή γενοκτονία σωστά γίνεται κι ο καθένας έχει το προσωπικό δικαίωμα να πάρει θέση και να πει την άποψή του. Προσωπικά, δεν με ξενίζει ο όρος εθνοκάθαρση ούτε αρνούμαι τον όρο της γενοκτονίας. Έναν πόντο αίμα έχουν και οι δύο όροι...

Το ζήτημα είναι ότι μέσα στα όσα τραγικά βιώνουμε σήμερα η μισαλλοδοξία νεοναζιστών, ακροδεξιών και ανεύθυνων πολιτικών να εκμεταλλευτούν με κραυγές αυτό το θέμα και από την άλλη μεριά άκαιρη δογματική αναψυλάφωσή του για επιστημονικούς λόγους, μόνο αναταραχή και ταραχές προσθέτουν. Όλα αυτά με θίγουν ως αριστερό και με προσβάλλοντας την Πόντιο. Για μένα π ο εθνοκάθαρση του ξεριζωμού των Ποντίων ήταν γενοκτονία. Για λόγους αισθηματικούς και ιστορικούς!

ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΑΚΟΥΓΕ;

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Τάσος Παππάς

Αντέχουμε μια χαμένη γενιά; Αμέ!

Τι μας είπε ο κ. Νιομπρόβοκης στο σύντομο πέρασμά του από την Αθήνα; Πολλά και δυσάρεστα, αλλά λέω να σταθούμε σε τρία: Να μην ενοχλούμε την εργοδοσία με ιδέες για αύξηση των εισφορών της και να βρούμε άλλους τρόπους να βοηθήσουμε τα ασφαλιστικά ταμεία. Ποιοι είναι οι τρόποι που έχουν στο μυαλό τους ο Νιομπρόβοκης και οι λοιποί σωτήρες της χώρας; Να μειώσουμε κι άλλο τις συντάξεις, να αυξήσουμε τα όρια πλικίας για συνταξιοδότηπο και να διευκολύνουμε τις ιδιωτικές εταιρείες να μπουν δυναμικά στον χώρο.

Μας είπε επίσης ότι η αγορά εργασίας πρέπει να γίνει πιο ευέλικτη (κάτι σαν την Χατζηπαναγή δηλαδή) με εύκολες απολύσεις, μειωμένες αποζημιώσεις, χαμηλά επιδόματα ανεργίας και διεύρυνση της μερικής απασχόλησης, γιατί μόνο έτσι θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας. Μας τόνισε ακόμη ότι αυτά που ακούγονται για επιστροφή στο καθεστώς των συλλογικών συμβάσεων είναι άκαρα και πρέπει να τα αφίσουμε για αργότερα. Αν τα κάνουμε όλα αυτά, η χώρα σύντομα θα επιστρέψει στην ανάπτυξη.

Στον οεμνό αντίλογο «μα, αυτά τα κάνουμε επί έξι χρόνια, αλλά προκοπή δεν είδαμε», η απάντησή του ήταν αποστομωτική: «Δεν τα κάνατε σωστά και στην έκταση που απαιτούσαν οι κρίσιμες περιστάσεις. Δείτε πώς τα κατάφεραν οι υπόλοιπες χώρες!». Κοιτάμε και εμείς τις άλλες χώρες, αλλά δεν βλέπουμε αυτά που νομίζει ότι βλέπει ο αντιπρόεδρος της Κομισιόν. Εκεί πάνω, σαν από μπανάς θεοί, μπαίνουν στην κουβέντα αυτοί που πιστεύουν ακραδάντως ότι οι πιστωτές θέλουν το καλό μας και οι μεμψίοιροι και οι φωνακλάδες δεν μπορούν να προσεγγίσουν απροκατάληπτα την πραγματικότητα επειδή φοράνε ιδεολογικές παρωπίδες. Και ενώ είμαστε έτοιμοι να υποκύψουμε στην τετράγωνη λογική των δανειστών και των εγχώριων βοθών τους βγαίνουν κάποιες μελέτες για να μας ξύσουν τις πληγές. Σύμφωνα με έρευνα του ιδρύματος Bertelsmann, που δεν έχει τη φήμη ότι στελεχώνεται από μαρξιστές, ελευθεριακούς κομμουνιστές και αναρχικούς, η Ελλάδα καταλαμβάνει την 28η θέση (την τελευταία) στον τομέα της κοινωνικής δικαιοσύνης. Τέτοια επιτυχία τα μνημόνια!

Υπάρχουν και άλλα ενδιαφέροντα στοιχεία σ' αυτή την έρευνα. Σε Ισπανία, Ιταλία, Πορτογαλία, Ελλάδα (ο ευρωπαϊκός Νότος) ο αριθμός των παιδιών που απειλούνται από τη φτώχεια αυξήθηκε τα προηγούμενα οκτώ χρόνια από 6,4 σε 7,6 εκατομμύρια. Πολλοί νέοι μεταξύ 20 και 24 χρόνων στις χώρες της Ε.Ε. βρίσκονται σε εξαιρετικά δύσκολην κατάσταση. Απ' αυτούς 5,4 εκατομμύρια ή το 17,8% δεν έχουν ούτε εργασία ούτε παρακολουθούν κάποιο πρόγραμμα εκπαίδευσης. Οι χειρότερες προοπτικές γι' αυτή την κατηγορία πολιτών καταγράφονται και πάλι στις χώρες του ευρωπαϊκού Νότου.

Ο πρόεδρος του ιδρύματος Arif τη Γκόις προειδοποίησε πως «δεν μπορούμε να αντέχουμε μια χαμένη γενιά στην Ευρώπη ούτε κοινωνικά ούτε οικονομικά». Σιγά τώρα που θα ιδρώσει το αυτή του κ. Νιομπρόβοκης και των άλλων πεφωτισμένων γραφειοκρατών. Αυτοί θα συνεχίσουν να κάνουν τη δουλειά τους. Τη βρόμικη βεβαίωση, βεβαίωση. Κι αν την ξάσουν, δεν θα πάνε χαμένοι. Όλο και κάποια θεούσια συμβούλου θα βρουν σε τράπεζα ή πολυεθνική. Το σύστημα είναι γενναιόδωρο με τους υπαλλήλους του.